

“Olyan nehéz szavakba önteni azt, ami, úgy érzem, szétfeszíti a bensőmet...megfogalmazni azt a szeretet-dózsist, amiből most hosszú ideig töltekezni fogok...

Nem volt könnyű az indulás. Hiszen minden kezdet nehéz, de most mintha arcán kaján mosollyal próbára tett volna minket a Gondviselés, mondván: „hagy lássam, valóban komolyan gondoltátok-e ezt a táborozás-dolgot”? Akadályok sorozatával találtuk szembe magunkat. Érkezésünkkor (és még egy nap) áramszünet volt, emiatt máris törölköztünk programunkból átmenetileg a szaunát, a jakuzzit, a fűtést, az előadók laptop-, és projektorhasználatát... aztán, váltakozva, hol hideg-, hol melegvíz nem volt, hol víz egyáltalán... majd megérkezett a szakadó eső is, elmosva szabadtéri programjainkat, és folyóvá változtatva a szállásunkra vezető homokkal borított földutat... Akkor mi, nagy levegőt véve, kijelentettük: Akkor is megcsináljuk, és azért is jól fogjuk érezni magunkat! Hiszen minden tréningünkön arról beszélünk, hogy nem a körülményeink határozzák meg, hogyan érezzük magunkat! Boldogságunk sokkal inkább tudatos döntésünk következménye. És mi most úgy döntöttünk, boldogok leszünk.

Nevettünk, mert páran felvetették, hogy leverik a falról az áramhiány miatt folyamatosan sípoló tűzjelzőt, volt, aki felajánlotta, hogy vásárol fűldugókat. Köszönöm Nektek a rugalmasságokat, ahogy bámulatosan alkalmazkodtatok a helyzethez!

A tempó pörgős, és feszített volt, előadás előadást követett. Nevettük, hogy egy ilyen táborban nincs idő pihenni... azt mondtátok, sajnálnátok bármelyik előadást kihagyni... Na majd legközelebb erre is ügyelünk!

Én az előadásokból nem sokat hallottam, hiszen lélekemelő-gyógyító egyéni belső utazásokat tettem veletek, amiért nagyon hálás vagyok Nektek! Hiszen az én lelkem legalább annyira „emelődött” az utazások során, mint, remélem, a Tiétek. De amikor benéztem egy-egy előadás elejére-végére, mindig rajtatok felejtettem a szemem... Hogy milyen gyönyörű-kifejező rajzokat készítettetek Klári asszertivitás-foglalkozásán... hogy milyen megindító volt az arcotok, a kisugárzásotok Zsuzsa tánc-meditációin... hogy ellazultatok Hajni gyöngéd érintései nyomán... Hogy dőltetek a nevetéstől Józsi Atya bölcs és humoros előadásán... Elgondolkodó, figyelő tekinteteket láttam az onkológus doktornő előadásán, komoly erőfeszítéseket a jógán, és a gerinc-jógán... Mennyit nevettem magam is az esti, közösség-építő játékaikról szóló beszámolóitokon!

A koronát a táborra a búcsú napja tette fel. Lenyűgözve figyeltem, ahogy a titkos barátok felfedték kilétüket patronáltjuk előtt, és hihetetlen kreativitásról tanúságot téve átadják a maguk készített ajándékot neki. Nagyon meleg öleléseket láttam, arcokat, melyekre minden rá volt írva... Nem is számítottam arra, hogy minket is megajándékoztok majd... Kis könyvecske lapjaira írtátok egyenként gondolataitokat, érzéseiteket, amiket alig tudtam elolvasni a könnyeimtől... Nagy, közös kézfogásban tetőztek a szeretet-energiáink, és a búcsú-koccintás után csoportképek készültek.

Most itt vonul el előttem sorra arcotok: I. anyai gondoskodása, J. bölcs tekintete, A. meghatott-nevető arca, Á. komoly segítőkészsége, M. kisimult arca, I. kivirult egyénisége, K. őszinte, derűs tekintete, G. csöndes okossága, és a többiek, sorra mind... a szakácsnénink katonás csupaszívjósága, Eszter, profi fotósunk segítségével hálára indít... A két kutyus... a tó... a fenyőfák tiszta illata... Köszönjük Neked, Pintértanya, és várjuk a következő találkozást, ugyanitt! Isten áldjon Titeket, Táborlakók, és kívánom, hogy az itt beindult változások maradandó kísérőiteké váljanak! Töltekezzetek sokáig a csoport szeretet-energiáiból, és ha szükséges, merítsetek bátran saját, most megtapasztalt belső erőtekből! Isten áldjon, és őrizzen meg Titeket!”

Hálatelt szívvel: Anna